

Cauza C-323/19**Procedură preliminară****Data depunerii:**

18 aprilie 2019

Instanța de trimitere:

Trgovački sud u Zagrebu (Croatia)

Data deciziei de trimitere:

8 aprilie 2019

Creditor:

Interplastics s.r.o.

Debitor:

Letifico d.o.o.

[omissis]

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

[omissis]

Obiectul:

Cerere de decizie preliminară și cerere de interpretare a temeiurilor de drept ale Hotărârilor Curții din 9 martie 2017, *Zulfikarpašić* (C-484/15, EU:C:2017:199) și *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193), formulate în cauza înregistrată sub nr. Povrv-752/19 pe rolul instanței de trimitere.

În primul rând, instanța de trimitere solicită protejarea datelor cu caracter personal ale creditorului și ale debitorului, în calitate de părți în litigiul principal.

Instanța de trimitere solicită:

În conformitate cu articolul 19 alineatul (3) litera (b) din Tratatul privind Uniunea Europeană și cu articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Trgovački sud u Zagrebu [Tribunalul Comercial din Zagreb], în calitate de instanță națională, formulează, prin intermediul judecătorului Mislav Kolakušić, o

cerere de decizie preliminară în vederea unei interpretări și a unei aplicări uniforme ale dreptului Uniunii, precum și o cerere de interpretare a Hotărârilor Curții pronunțate în cauzele C-484/15 și C-551/15, în cadrul cauzei Povrv-752/19 aflată pe rolul Trgovački sud u Zagrebu [Tribunalul Comercial din Zagreb] (anexa 1).

În Hotărârea pronunțată la 9 martie 2017 în cauza C-551/15, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a statuat că „Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în Croația, notarii, atunci când acționează în cadrul competențelor ce le sunt conferite prin dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui «înscris constatator al creanței», nu se încadrează în sfera noțiunii «instanță» în sensul acestui regulament”.

Cu toate că poziția Curții de Justiție a Uniunii Europene este clară și neechivocă în sensul că, în Croația, notarii nu sunt competenți să emită ordonanțe de executare în temeiul unui înscris constatator al creanței, această practică contrară Regulamentului nr. 1215/2012 există în continuare. Ulterior pronunțării Hotărârii Curții din 9 martie 2017, notarii au emis peste un milion de ordonanțe de executare.

De la 1 iulie 2013, Republica Croația este membră cu drepturi depline a Uniunii Europene, ale cărei instituții garantează egalitatea de tratament juridic tuturor cetățenilor și persoanelor juridice din toate statele membre.

Instanțele din Republica Croația interpretează în mod divergent hotărârea pronunțată de Curte în cauza C-551/15, majoritatea considerând că aceasta se referă exclusiv la procedurile de executare silită desfășurate în fața notarului, în care debitorul este o persoană fizică – resortisant al altui stat membru al Uniunii Europene. **[OR 2]**

Instanța de trimitere nu este de acord cu poziția și cu deciziile instanțelor croate prin care se stabilește o aplicare diferențiată și discriminatorie a dreptului și a Regulamentului nr. 1215/2012 în ceea ce privește, pe de o parte, cetățenii și persoanele juridice din Republica Croația și, pe de altă parte, cetățenii și persoanele juridice din celelalte state membre ale Uniunii Europene.

Prin urmare, Trgovački sud u Zagrebu [Tribunalul Comercial din Zagreb], în calitate de instanță națională, prin intermediul judecătorului Mislav Kolakušić, sesizează Curtea cu o cerere de decizie preliminară cu scopul de a se asigura aplicarea uniformă a dreptului Uniunii în toate statele membre și respectarea principiilor egalității de tratament și egalității cetățenilor și a persoanelor juridice în ceea ce privește aplicarea dreptului Uniunii în cauza Povrv-752/19, aflată pe rolul instanței de trimitere.

Având în vedere aplicarea diferențiată a hotărârilor Curții, este necesară formularea acestei cereri de decizie preliminară pentru a se determina dacă persoanele fizice și juridice din Republica Croația, în calitate de cetățeni ai Uniunii Europene, se află în condiții de egalitate cu persoanele fizice și juridice

din celelalte state membre ale Uniunii și dacă persoanele juridice străine se află în condiții de egalitate cu persoanele fizice străine în ceea ce privește aplicarea dreptului Uniunii pe teritoriul Republicii Croația.

Instanța de trimitere solicită Curții să conexeze și să examineze cererea de decizie preliminară împreună cu cea formulată de Općinski sud u Novom Zagrebu [Tribunalul Municipal din Novi Zagreb] (cauza C-657/18) și cu cererile formulate de aceasta în fața Curții la 11 martie și la 20 martie 2019.

În conformitate cu articolul 94 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene și cu Recomandările în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimiterilor preliminare, instanța de trimitere, Trgovački sud u Zagrebu [Tribunalul Comercial din Zagreb], își motivează cererea pe baza următoarelor considerente:

I. Prezentare sumară a obiectului litigiului și a situației de fapt relevante, astfel cum au fost constatate de instanța națională în cauza înregistrată sub nr. Povrv-752/19

Părțile din litigiul principal sunt creditorul INTERPLASTICS S.R.O., [omissis] Bratislava, Slovacia, [omissis] și debitorul LETIFICO d.o.o., Velika Buna (Velika Gorica) [omissis]. La 4 februarie 2019, a fost inițiată o procedură de executare silită ca urmare a unei cereri de executare silită întemeiate pe un înscris constatator al creanței și, la 4 februarie 2019, notarul, Tomislav Knez (Sveta Nedjelja) [omissis] a emis o ordonanță de executare întemeiată pe înscrisul constatator al creanței nr. Ovrv-23/2019, prin care a impus debitorului ca, în termen de 8 zile, să achite creanța solicitată care figurează în cererea de executare, în valoare de 17 700 de euro, a cărei plată trebuie realizată în kuna (HRK) și la care trebuie să se adauge dobânzile de întârziere legale și cheltuielile de judecată, în valoare de 7 210,80 HRK.

Creanța are la bază o listă de facturi emise la 11 decembrie 2018.

Atât cererea, cât și ordonanța de executare au fost transmise debitorului la 13 februarie 2019. Debitorul a formulat în termenul legal opoziție împotriva ordonanței atacate, contestând temeiul și cuantumul creanței.

În conformitate cu hotărârile pronunțate de Curte în cauzele C-484/15 și C-551/15, în Croația, notarii, atunci când acționează în procedurile de executare silită întemeiate pe un „înscris constatator al creanței”, nu pot fi considerați „instanțe”, în sensul Regulamentului privind titlul executoriu european și nici în ceea ce privește aplicarea Regulamentului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. De asemenea, în hotărârile respective, Curtea subliniază că respectarea principiului încrederii reciproce între statele membre ale Uniunii în domeniul cooperării în materie civilă și comercială impune ca hotărârile pronunțate de autoritățile unui stat membru, a căror executare se solicită în alt stat membru, să fi fost pronunțate

într-o procedură judiciară care oferă garanții de independență și imparțialitate și care respectă principiul contradictorialității. Prin urmare, procedura care precedă emiterea unei ordonanțe de executare nu este o procedură contradictorie, iar hotărârea respectivă nu este pronunțată de o instanță, ci de un notar care, astfel cum am precizat anterior, nu poate fi considerat „instanță”. Aceste considerente conduc la concluzia că ordonanța respectivă a fost emisă de o autoritate a cărei necompetență este absolută și că, prin urmare, sunt aplicabile normele privind necompetența absolută. În consecință, instanța de trimitere nu poate accepta actele emise de o instanță a cărei necompetență este absolută, motiv pentru care nu este posibilă continuarea procedurii de opoziție inițiate împotriva ordonanței de executare. Prin urmare, ceea ce nu este valid *ab initio* nu poate deveni valid și nici nu poate fi validat în cursul procedurii, deoarece astfel s-ar încălca principiul egalității de arme. [OR 3]

II. Conținutul dispozițiilor naționale aplicabile în speță și jurisprudența națională relevantă

Dispoziția în litigiu este articolul 1 din Ovršni zakon [Legea privind executarea silită] (publicată în Narodne novine nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 și 73/17), lege națională care atribuie notarilor competența de a realiza recuperarea silită a creanțelor în temeiul unui „înscris constatator al creanței”, prin emiterea unei ordonanțe de executare, care constituie titlu executoriu, fără consimțământul expres al debitorului. Prin urmare, având în vedere că problema în discuție se referă la competența notarilor în acest litigiu civil, instanța de trimitere a efectuat o analiză a fondului cauzei.

În opinia instanței de prim grad, temeiurile de drept și interpretarea Hotărârilor Curții din 9 martie 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) și Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193) sunt relevante și în dreptul național, astfel încât a aplicat în cauza Povrv-752/19 jurisprudența și interpretarea respective ale Curții.

Jurisprudența:

În cauza Povrv-57/18 (anexa 2), Općinski sud u Novom Zagrebu [Tribunalul Municipal din Novi Zagreb] a constatat inadmisibilitatea unei cereri de executare și a anulat o ordonanță de executare emisă de un notar, făcând trimitere la Hotărârea Curții în cauza C-551/15, în temeiul următoarelor motive: „[...] procedura care precedă emiterea ordonanței de executare nu este o procedură contradictorie, iar hotărârea respectivă nu este pronunțată de o instanță, ci de un notar care, astfel cum am arătat anterior, nu poate fi considerat „instanță”. Aceste considerente conduc la concluzia că ordonanța respectivă a fost emisă de o autoritate a cărei necompetență este absolută și că, prin urmare, sunt aplicabile normele privind necompetența absolută. În consecință, instanța de trimitere nu poate accepta actele emise de o instanță a cărei necompetență este absolută, motiv pentru care nu este posibilă continuarea procedurii de opoziție inițiate împotriva

ordonanței de executare. Prin urmare, ceea ce nu este valid de la început nu poate deveni valid și nici nu poate fi validat în cursul procedurii, deoarece astfel s-ar încălca principiul egalității de arme”.

În schimb, Županijski sud u Puli [Tribunalul Regional din Pula], prin ordonanța nr. GŽ Ovr-645/2018 (anexa 3), a anulat decizia Povrv-57/18 pentru următoarele motive: „[...] poziția adoptată de instanța de prim grad cu privire la necompetența notarilor în procedurile de emitere a unei ordonanțe de executare întemeiate pe un înscris constatator al creanței este eronată, întrucât competența acestora este atribuită prin dispozițiile titlului 26 din Ovršni zakon [Legea privind executarea silită] („Narodne novine” nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 și 73/17; denumită în continuare „OZ”), și, în consecință, notarul a procedat corect atunci când, în conformitate cu dispozițiile articolului 282 din OZ, ca urmare a opoziției formulate de debitor împotriva ordonanței de executare emise în temeiul unui înscris constatator al creanței, a transmis dosarul instanței de prim grad pentru a soluționa opoziția, în calitate de instanță competentă. În această etapă a procedurii, având în vedere că este vorba despre o cauză în care debitorul are sediul declarat în Republica Croația, pe teritoriul pe care este competentă instanța de prim grad, aceasta, în conformitate cu articolul 282 alineatul 3 din OZ, ar fi trebuit să decidă cu privire la opoziție în conformitate cu articolele 57 și 58 din OZ și să pronunțe o hotărâre potrivit dispozițiilor respective. Având în vedere că instanța de prim grad, aplicând greșit dispozițiile articolului 16 din Zakon o parničnom postupku [Codul de procedură civilă, denumit în continuare „ZPP”], a respins cererea de executare și a anulat în totalitate ordonanța de executare întemeiată pe un înscris constatator al creanței, ca urmare a necompetenței generale a notarului, aceasta a săvârșit o încălcare a formelor substanțiale, prevăzută la articolul 354 alineatul 1, care rezultă din aplicarea eronată a articolului 16 din ZPP și a articolului 21 alineatul 1 din OZ [...] și care a fost invocată în apel”.

Prin urmare, Županijski sud u Puli [Tribunalul Regional din Pula] consideră că pot fi menținute efectele părții din ordonanța emisă de notar prin care acesta obligă debitorul să efectueze plata.

De asemenea, Trgovački sud u Zagrebu [Tribunalul Comercial din Zagreb], în cauzele Povrv-1434/18, Povrv-3326/17 și Povrv-3380/18 (anexa 4), a confirmat ordinele de plată din cadrul ordonanțelor emise de notari împotriva debitorilor persoane juridice străine.

Pe de altă parte, în cauza Povrv-113/18 (anexa 5), Trgovački sud u Zagrebu [Tribunal Comercial din Zagreb] a constatat inadmisibilitatea unei cereri de executare și a anulat ordonanța de executare emisă de notar, făcând trimitere la Hotărârea Curții în cauza C-551/15, în temeiul următoarelor argumente: „[...] procedura care precedă emiterea ordonanței de executare nu este o procedură contradictorie [OR 4], iar hotărârea respectivă nu este pronunțată de o instanță, ci de un notar care, astfel cum am arătat anterior, nu poate fi considerat «instanță». Aceste considerente conduc la concluzia că ordonanța respectivă a fost emisă de o autoritate a cărei necompetență este absolută și că, prin urmare, sunt aplicabile

normele privind necompetența absolută. În consecință, instanța de trimitere nu poate accepta actele emise de o instanță a cărei necompetență este absolută, motiv pentru care nu este posibilă continuarea procedurii de opoziție inițiate împotriva ordonanței de executare. Prin urmare, ceea ce nu este valid *ab initio* nu poate deveni valid și nici nu poate fi validat în cursul procedurii, deoarece astfel s-ar încălca principiul egalității de arme”.

Hotărârile citate pronunțate de instanțele naționale relevă opinii juridice diferite în ceea ce privește competența notarilor de a emite titluri executorii.

III. Prezentarea motivelor care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau la validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, precum și legătura care există, în opinia sa, între dispozițiile respective și legislația națională aplicabilă în litigiul principal

Cererea de decizie preliminară este formulată cu scopul de a asigura aplicarea uniformă a dreptului Uniunii în toate statele membre și respectarea principiilor egalității de tratament și egalității cetățenilor în ceea ce privește aplicarea dreptului Uniunii, precum și cu scopul de a armoniza jurisprudența instanțelor naționale în aplicarea acquis-ului Uniunii.

Articolul 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prevede că, în materie civilă și penală, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege. Articolul 14 din convenție interzice discriminarea și subliniază că exercitarea drepturilor și a libertăților recunoscute de convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație. Articolul 18 TFUE prevede că, în domeniul de aplicare a tratatelor și fără a aduce atingere dispozițiilor speciale prevăzute de acestea, se interzice orice discriminare exercitată pe motiv de cetățenie sau naționalitate. Instanța de trimitere consideră că în prezenta cauză cetățenii și persoanele juridice croate sunt discriminați în raport cu cetățenii și persoanele juridice din alte state membre ale Uniunii Europene, aspect care rezultă din Hotărârile Curții din 9 martie 2017, *Zulfikarpašić* (C-484/15, EU:C:2017:199) și *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193). Conform acestor hotărâri, titlurile executorii nu sunt recunoscute ca atare în alte state membre ale Uniunii, în sensul Regulamentului privind titlul executoriu european și al Regulamentului privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială. Prin urmare, legislația națională conferă notarilor competența de a emite titluri executorii care nu sunt recunoscute ca atare sau ca hotărâri judecătorești în celelalte state membre ale Uniunii Europene. Din motivarea hotărârilor respective rezultă în mod clar că procedura desfășurată în fața unui notar nu oferă garanțiile

de independență și imparțialitate și nu este contradictorie. Această situație determină o inegalitate de tratament în ceea ce privește persoanele fizice și juridice croate în raport cu persoanele fizice și juridice din celelalte state membre ale Uniunii Europene, precum și o inegalitate de tratament în ceea ce privește persoanele fizice și juridice străine, astfel încât constituie o discriminare. Lipsa caracterului contradictoriu al procedurii determină o inegalitate de tratament între părți și încalcă astfel dreptul fundamental la protecție jurisdicțională efectivă consacrat de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale

Dreptul societăților impune o armonizare a normelor europene în cadrul Uniunii cu scopul de a consolida securitatea juridică pentru a favoriza activitatea economică și investițiile, în conformitate cu Tratatul de aderare și cu Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Interpretarea, care este contrară principiului egalității societăților, plasează societățile croate într-o situație dezavantajoasă în raport cu societățile din celelalte state membre ale Uniunii, ceea ce contravine principiilor fundamentale ale Uniunii. **[OR 5]**

Concret, întrebările preliminare sunt următoarele:

1. Având în vedere Hotărârile pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauzele C-484/15 și C-551/15, o dispoziție națională, și anume articolul 1 din Ovršni zakon [Legea privind executarea silită] (publicată în NN nr. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 și 73/17), care atribuie notarilor competența de a efectua recuperarea silită a creanțelor în temeiul unui înscris constatator al creanței, prin emiterea unei ordonanțe de executare, care constituie titlu executoriu, fără consimțământul expres al persoanei juridice debitoare urmărite, stabilită în Republica Croația, este conformă cu articolul 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și cu articolul 18 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene?

2. Interpretarea realizată prin Hotărârile Curții din 9 martie 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) și Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), poate fi aplicată în cauza Povrv-752/19, prezentată mai sus, și, în special, Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că, în Croația, notarii nu se încadrează în noțiunea de „instanță” în sensul regulamentului respectiv, atunci când acționează în cadrul competențelor conferite de dreptul național în procedurile de executare silită în temeiul unui „înscris constatator al creanței”, în cadrul cărora creditorii sunt persoane juridice stabilite în alte state membre ale Uniunii Europene?

[omissis] [locul și data adoptării]

[omissis] [numele și prenumele judecătorului, adresa poștală și electronică]

Anexe:

- 1) documentele din litigiul principal, Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb), cauza Povrv-752/19, cu numerele de ordine 1-10,
- 2) jurisprudența Općinski sud u Novom Zagrebu (Tribunalul Municipal din Novi Zagreb), cauza Povrv-57/18, cu numerele de ordine 11 și 12,
- 3) jurisprudența Županijski sud u Šibeniku (Tribunalul de Comitat din Šibenik), cauza Gž Ovr-645/18, cu numerele de ordine 13 și 14,
- 4) jurisprudența Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb), cauza Povrv-1434/18, Povrv-3326/17 și Povrv-3380/18, cu numerele de ordine 15-19,
- 5) jurisprudența Trgovački sud u Zagrebu (Tribunalul Comercial din Zagreb), cauza Povrv-113/18, cu numerele de ordine 20 și 21.